

David W. AMENDOLA

sanctuarul

versiunea în limba română

UNCRIS

— Foarte bine, Schultz, opreşte aici.

Panzer III[1] a încetinit după care s-a oprit în vârful dealului, cu motorul huruind în ralanti. Blindajul tancului era acoperit de praf care estompa cenuşiul în care era vopsit şi Crucea germană în negru şi alb de pe laterale. Pe turelă era inscripţionat în alb numărul 525. Pe panoul frontal era un Y galben cu două bare – emblema *9th Panzer Division*. Stepa pustie se întindea până la orizont. Iarba înaltă se unduia în freamătul brizei ca un nesfârşit ocean verde-maroniu. Soarele neostoit ardea portocaliu pe cerul lipsit de nori. La vreo 300 m depărtare, solitară pe fundul plat al unei văi puţin adânci, se înălţa o mică bisericuţă din piatră albă. Pe cupola de forma unei cepe negre se afla crucea cu trei bare a Bisericii Ortodoxe Ruse.

Unteroffizier[2] Langer, comandantul tancului, s-a ridicat în turelă şi şi-a scos ochelarii prăfuiţi. Şi-a şters faţa bronzată şi transpirată, apoi a cercetat biserica prin binoclu.

— Pare pustie, a spus în laringofon[3].

Soldat Schultz, mecanicul-conductor, s-a făcut auzit în căşti.

— Deci, ce facem?

— Securizăm zona şi aşteptăm, astea sunt ordinele. Un detaşament special trebuie să se întâlnească cu noi.

— Sper, *Herr Unteroffizier*, spuse *Soldat* Koch, operatorul radio, care stătea dedesubt, în faţă, lângă mecanic. Acum suntem mult în afara razei de recepţie a radioului.

— Au avut nevoie repede de cineva aici, iar noi am fost singurii disponibili, a spus Langer. Toţi ceilalţi forţează ca să facă legătura cu Guderian şi să cucerească Kievul.

— Băftoşii de noi, a comentat *Soldat* Hoppe, încărcătorul, ridicând vocea pentru a fi auzit peste zgomotul motorului.

Tancul era deschis pentru ventilaţie şi el era pe jumătate ieşit prin trapa stângă a turelei.

— Dacă Ivan[4] se hotărăşte să apară, o să avem probleme.

---

[1] Panzer III – tanc german cu 5 oameni echipaj: comandant, tunar, încărcător, mecanic-conductor, operator-radio (mitralior-faţă).

[2] Unteroffizier – sergent în Wehrmacht (Armata Terestră Germană).

[3] Laringofon – microfon plasat pe laringe. Elimină zgomotul de fond puternic (motor). Folosit de tanchişti, piloţi.

Ideea a provocat un mormăit aprobator din partea *Gefreiter*[5] Meyer, tunarul, aflat în trapa dreaptă a turelei. Mormăitul era contribuţia sa obişnuită la orice conversaţie.

— Eh, să sperăm că acum Ivan este mai îngrijorat pentru Kiev, spuse Lang.

— Să sperăm.

— Oricum, războiul este aproape terminat. Într-o lună Stalin va fi terminat, noi vom mărşălui în parada victoriei la Moscova, apoi putem pleca acasă, la Viena.

Echipajul era austriac, ca întreg efectivul din 9th *Panzer.* După ce ţara lor a fost anexată de Hitler în 1938 a fost redenumită Ostmark, ei au fost declaraţi cetăţeni ai Reich-ului, iar armata a fost absorbită de *Wehrmacht*.

Până acum – începutul lui septembrie 1941 – ei erau veterani ai războaielor lui Hitler. Cu toţii au căpătat *Panzerkampfabzeichen*[6] pentru participarea la cel puţin trei bătălii de tancuri. Au luptat împreună în Olanda şi Franţa anul trecut, apoi în Grecia şi Iugoslavia în primăvară, înainte ca divizionul să fie trimis în est pentru invadarea Uniunii Sovietice.

Langer şi oamenii lui nu se întrebau care este raţiunea pentru toate acestea. *Führer*-ul a ordonat; ei au executat. Aşa mergeau lucrurile. Şi până acum, au avut doar victorii. Germania părea destinată să stăpânească toată Europa.

— *Hauptquartier*[7] ne-a trimis până aici ca să cucerim o bisericuţă veche? a întrebat Schultz. Ce-i aşa de special la ea, *Herr Unteroffizier*?

— *Leutnant* n-a spus. Dar e un loc ciudat. Conform hărţii nu e nici un sat mai aproape de 100 km.

Se uită cu binoclul în altă direcţie.

— Se pare că au venit colegii noştri.

O coloană cenuşie de vehicule huruia pe drumul prăfuit din spatele lor, lăsând în urmă un nor ciudat de praf maroniu-roşcat. În faţă era o motocicletă cu ataş. Era urmată de un car blindat greu de tip 231 cu opt roţi, o maşină de teren Volkswagen, jumătate de duzină de camioane de trei tone Opel Blitz, un camion-staţie radio şi un tun antiaerian montat pe o semişenilată. Un blindat uşor, tip

---

[4] Ivan – nume generic pentru ruşi.

[5] Gefreiter – caporal în Wehrmacht.

[6] Panzerkampfabzeichen – decoraţie germană din WW II cu care erau recompensate trupele din diviziile de blindate.

[7] Hauptquartier - Comandament

222, încheia coloana. Unul dintre camioane avea întins deasupra un steag nazist mare pentru recunoaştere aeriană.

Langer a semnalat runele duble ca nişte fulgere de pe plăcuţele de înregistrare.

— SS. Nu-mi dau seama ce unitate.

— *Division Wiking* are o *swaztika* rotunjită, iar *Leibstandarte SS Adolf Hitler* (Regimentului de Gardă a lui Hitler) o cheie pe un scut, a spus Koch. Doar astea două unităţi *Waffen*-SS au fost trimise până acum în Ucraina.

— Nu văd nici un fel de insignă. Nici măcar un simbol tactic[8]. Ciudat.

Se uitau la convoiul care urca panta dealului. Comandantul lor de pluton, *Leutnant* Krugman, a coborât din tanc şi s-a apropiat de Volkswagen. A schimbat saluturi cu cei doi ofiţeri de pe bancheta din spate. După o discuţie scurtă, Krugman s-a întors la tanc.

Vocea sa aspră s-a auzit în radioul FuG 5 (*Funkgerät*).

— Asiguraţi supraveghere până ce este verificată biserica.

Cele cinci tancuri ale plutonului au rămas sus pe deal, în timp ce infanteriştii săreau din camioane. Fiecare soldat era echipat în uniforma cenuşie a *Wehrmacht*-ului, dar cu însemnele de armă de la guler şi vulturul de pe mânecă al *Waffen*-SS. Banderola de la manşete indica numele unităţii, dar Langer nu putea citi de la această distanţă.

Biserica avea o singură intrare, cu o uşă din lemn masiv, întărită cu fier. Ferestre nu erau. Unitatea formată dintr-un *Scharfürer*[9], o echipă cu mitralieră, şi câţiva puşcaşi, a ocolit prin jurul dealului pentru a se apropia pe o direcţie oblică. Ajunşi la uşă, *Scharfürer*-ul a năvălit înăuntru, urmat de ceilalţi.

După o jumătate de minut a ieşit cu arma ridicată deasupra capului pentru a semnala că totul este în regulă. Ca să fie şi mai clar a scos şi un şuierat puternic dintr-un fluier. Ca răspuns, vehiculele SS s-au apropiat de biserică şi au parcat.

— Formaţi un „arici”, a ordonat Krugman.

Tancurile au intrat în formaţie defensivă, formând un inel în jurul văii cu ţevile tunurilor spre exterior.

— Vom escorta convoiul la întoarcere, după ce vor fi terminat aici. Între timp, toată lumea se odihneşte, dar rămâne în alertă.

Motoarele au fost oprite. Mulţumiţi să scape din tancul înăbuşitor, Meyer, Hoppe, Koch şi Schultz au ieşit în liniştea asurzitoare dimprejur. Din cauza

---

[8] Simbolurile tactice erau un sistem de simboluri aplicate vehiculelor militare. Identificau tipul unităţii căreia îi aparţineau fără a specifica unitatea propriu-zisă.

[9] Scharfürer – sergent în Waffen-SS.

căldurii şi-au scos vestoanele negre din postav, rămânând în tricouri cenuşii cu mânecile suflecate.

Echipajele celorlalte tancuri au profitat de pauză pentru a lua o gură de aer proaspăt, să-şi dezmorţească picioarele, şi să-şi facă nevoile. Umbrele se lungeau pe măsură ce se apropia amurgul.

Meyer mânca clefăind un cârnat. Deşi era slab ca un cuier părea să aibă o groapă fără fund în stomac şi nu rata nici o ocazie să mănânce. Schultz s-a urcat pe capota din spate şi a deschis o trapă de întreţinere. Praful şi nisipul intrau tot timpul în motor, aşa că el se agita şi se îngrijea de a sa *liebling*. Langer a rămas sus, pe turelă, supraveghind prin binoclu activitatea de la biserică.

— Cine-i grasu'? a întrebat Koch. Arată de parcă ar fi la paradă.

Langer s-a concentrat pe Volkswagen. Cei doi ofiţeri coborâseră din maşină. Unul era înalt şi suplu şi avea la guler însemnul de *Hauptsturmführer*[10]. Celălalt era un *Standartenführer*[11], un bărbat rotofei, cu ochelari, în uniformă neagră de dinainte de război, cu cizme lucitoare şi banderolă roşie cu *swastika* pe braţ. Uniforma îi era nou nouţă şi nu avea nici un fel de decoraţii. Nu se potrivea deloc cu imaginea idealizată a SS-istului care punea accentul pe aptitudinile fizice. Probabil că gradul este onorific.

— Pare a fi un colaborator SS care încă mai poartă vechea uniformă, spuse Langer. Civilii trebuie să poarte uniforme în teritoriile ocupate, deci s-ar putea să fie prima oară când o îmbracă.

Hoppe a pufnit cu dispreţ. Şi-a scos o ţigară, a aprins-o şi a dat pachetul mototolit mai departe.

Se uitau la ofiţerii SS de lângă biserică. *Hauptsturmführer*-ul arăta spre diverse detalii, în timp ce *Standartenführer*-ul da aprobator din cap. Imediat ce acesta a fost satisfăcut, celălalt a dat un ordin. Mişcându-se cu rapiditate, o a doua echipă au debarcat echipament şi nişte lăzi pe care le-au cărat înăuntru. Un camion avea la remorcă un generator mobil; cablul electric a fost desfăşurat şi introdus în biserică.

— Ce-i acolo? a întrebat Koch, plesnind o muscă de pe gât. Provizii?

— Habar nu am. Dar pare destul mică ca să stocheze prea multe.

Poate că e vorba de pradă, şi-a dat cu părerea Schultz, închizând trapa de întreţinere. Icoane şi alte alea.

— Contribuţii la colecţia de artă a lui *Herr* Göring, spuse surâzând Hoppe.

Hermann Göring, comandantul *Luftwaffe*, era notoriu pentru stilul său de viaţă extravagant şi profita din plin de cuceririle lui Hitler pentru a-şi însuşi orice valori din teritoriile ocupate.

---

[10] Hauptsturmführer – căpitan în Waffen-SS.

[11] Standartenführer – colonel în Waffen-SS.

Soarele s-a cufundat în rugul roşu de la vest şi o lună mare strălucea ca un craniu. Noaptea era liniştită. Se auzea doar zumzetul generatorului, iar cadrul uşii era marcat de lumina puternică din interior.

Generatorul a dat câteva rateuri, apoi s-a oprit; lumina a pâlpâit şi ea.

Un oribil cor de urlete a izbucnit dinăuntrul bisericii.

Echipajele au alergat în tancuri şi au închis trapele. Motoarele au huruit, trezite la viaţă; turelele s-au rotit, aţintind tunurile pe biserică.

Urletele au încetat.

Linişte lungă, tensionată. Apoi radioul a pârâit:

— Am pierdut contactul. 5-2-5, cercetează şi raportează! a ordonat Krugman.

Langer a repetat şi confirmat ordinul, după care a coborât în turelă. Schultz a răsucit tancul, fără a aprinde farurile. Langer privea prin vizorul turelei în timp ce coborau panta în zdrăngănitul şenilelor. Hoppe a deszăvorât tunul gata să încarce proiectil perforant sau brizant după cum i-ar fi cerut Meyer care se uita prin periscopul de ochire al tunului de 50 mm. Koch a reverificat banda de muniţie a mitralierei MG-34 din faţă.

Tancul s-a oprit la mică distanţă de vehiculele SS parcate, vizibile în lumina lunii. Totul era nemişcat şi tăcut – ca un mormânt. Singurul zgomot era făcut de motorul tancului.

Lang a deschis turela.

— *Herr Standartenführer*? *Herr Hauptsturmführer*? E cineva?

Nici un răspuns.

— Fir-ar să fie, trebuie să mergem înăuntru, să verificăm. Meyer, Hoppe, Koch – veniţi cu mine. Schultz, rămâi aici. Ţine motorul pornit.

Cei patru membri de echipaj au coborât din tanc şi şi-au deschis tocurile pistoalelor *Walther*. Hoppe, Koch şi Meyer au schimbat o privire şi şi-au luat pistoalele în mână; Langer a deschis tocul pentru muniţie şi a scos un încărcător lung pentru pistolul mitralieră MP-40. Apoi au înaintat cu toţii apropiindu-se de blindatul 222. Langer a bătut în panoul metalic, dar nu a răspuns nimeni. Îşi puse lanterna în dreptul unui vizor şi privi înăuntru.

Cei trei membri ai echipajului erau prăbuşiţi în scaune, nemişcaţi, cu gurile căscate, ochii deschişi având privirea sticloasă a morţii. Nu-şi dădea seama ce i-a ucis, dar nu se vedea sânge. Langer s-a întors spre ceilalţi şi-şi trecu muchia palmei peste gât.

Apoi a semnalat să se înainteze. Înconjurând biserica, au verificat şi celelalte vehicule şi au găsit aceeaşi situaţie. Şoferi şi echipaje moarte. După ce au adunat trei MP-40 ca să se înarmeze mai bine, cei patru au intrat în biserică.

Uşa grea de lemn era întredeschisă şi un cablu electric şerpuia prin deschizătură. Cu toţii şi-au armat pistoalele-mitralieră. Langer le făcu celorlalţi semn să aştepte, iar el s-a strecurat în interior, aplecat, cu degetul pe trăgaci.

Ochii îi priveau în toate părţile, cercetând colţurile întunecate pentru eventuali inamici ascunşi.

Nimic.

A aprins lanterna şi a rotit-o în jur. Apoi a coborât ţeava armei şi a semnalat celorlalţi să intre. Obişnuiţi cu ororile războiului, singura lor reacţie vizibilă a fost ridicarea sprâncenelor la vederea a ceea ce dezvăluia lumina lanternelor.

Soldaţii SS erau morţi, răspândiţi pe podea.

Hoppe a cercetat trupurile cele mai apropiate.

— Nu se vede nici un semn pe ei.

— N-am auzit nici o explozie, a adăugat Koch.

— Nici focuri de armă, nici capcane în pardoseală.

— Păi, ce i-a ucis?

— Nu ştiu, spuse Langer.

Priveau în jurul lor. Interiorul nu avea înfăţişarea obişnuită unei biserici ortodoxe. În mod normal ar fi trebuit să fie divizat în pridvor, navă şi altar, dar aici era doar o singură încăpere boltită, goală, cu excepţia morţilor. Pereţii erau din piatră, complet goi. Nu exista un altar, nici scaune, nici icoane.

— Nu e nimic aici, spuse Kock uimit.

Langer a păşit printre trupurile celor morţi cercetându-le uniformele. Pe mâneca stângă era cusut un romb negru cu o rună albă ramificată, semnul unei specialităţi pe care el nu-l recunoştea. Dedesubt aveau o banderolă neagră cu literele RFSS cusute cu fir de argint.

— *Reichsführer-SS*. Asta e banderola pentru cei din garda personală a lui Heinrich Himmler.

S-a oprit lângă *standartenführer* şi-i controlă buzunarele, găsind acte civile şi o legitimaţie SS. Îl identificau ca fiind Dr. Ernst Ziegler, profesor de astronomie. Ce căuta un astronom într-o zonă de război?

Ca să adâncească şi mai mult misterul, erau şi un permis special care prevedea că Ziegler ”din ordinul *Reichsführer-SS*, îndeplinea cercetări de o natură urgentă şi specială despre care nu puteau fi divulgate detalii”. Se ordona cooperarea tuturor civililor, poliţiei şi autorităţilor militare.

Langer a verificat apoi pe *hauptsturmführer* şi a găsit carnetul *Waffen*-SS. Conţinea însemnările militare ale ofiţerului: date personale, stagii de pregătire, promovări, recompense şi altele. Frunzărindu-l, a aflat că acesta era alocat în prezent la SS- *Sonderkommando* Ziegler, fapt ce lui nu-i spunea nimic. SS crea în mod obişnuit o mulţime de unităţi speciale temporare pentru o varietate de îndatoriri şi fiecare era denumită cu numele ofiţerului aflat la comandă, în acest caz nefericitul *standartenführer.*

Hauptsturmführer-ul avea şi el o servietă din piele. Căutând în interior, Langer a văzut clasificarea de securitate şi marcajul pentru acces special pe

coperta unui document ce purta numele de cod *Aktion Kosmich* (Operaţiunea ”*Cosmic*”), şi nu l-a mai citit.

S-a întors la tanc şi a raportat prin radio locotenentului său ce a găsit.

— Poate că a fost un gaz otrăvitor, a răspuns Krugmann. O capcană.

— Nu am mirosit nimic neobişnuit, iar trupurile nu prezintă nici un semn. Nici arsuri, nici băşici, nici piele palidă. Nu e nici vomă sau diaree. Pare că pur şi simplu au căzut morţi.

— Ce altceva putea să-i omoare? Spui că nu au nici un fel de rană?

— Aşa este, *Herr Leutnant*, dar dacă a fost un gaz, de ce nu am fost şi noi afectaţi?

— S-ar fi putut disipa înainte de a ajunge voi acolo. Probabil că ruşii au produs un nou agent non-persistent de care nu a mai auzit nimeni până acum, unul care nu lasă simptome externe. Pune-ţi masca de gaze. Şi mănuşile, înainte de a atinge ceva. Vin şi eu acolo.

Langer a luat măştile M-38 ale celorlalţi membri ai echipajului, tabletele pentru decontaminare, cagulele şi mănuşile. După ce i-a spus şi lui Schultz să-şi pună masca, şi-a pus-o şi el, iar pe celelalte le-a dus camarazilor săi. În timp ce le transmitea instrucţiunile locotenentului, Meyer i-a atras atenţia arătând spre podea. Era pavată cu lespezi de piatră, iar în centru, pe una mult mai mare, se vedea o inscripţie ştearsă în chirilică ce părea să indice anul 1801.

— Urme proaspete de rangă pe margini, a constatat Lange, care a îngenuncheat ca să o examineze mai îndeaproape.

Se uită la echipamentul adus de soldaţii SS. Cea mai mare parte erau unelte pentru săpat: răngi, ciocane, târnăcoape, lopeţi, şi fusese montat şi un troliu cu tripod.

— Au încercat să ridice lespedea asta.

Hoppe a ridicat uimit din sprâncene.

— Voiau să jefuiască un mormânt?

— Poate. Ştie careva să citească ruseşte?

Toţi au dat din cap în semn de neştiinţă.

Fusese montat şi un reflector, dar când Langer a făcut contactul nu a funcţionat. Becul părea în regulă, aşa că s-a dus să verifice generatorul. Deşi mai avea o grămadă de combustibil în rezervor nu a vrut să pornească. La o privire mai atentă părea oarecum topit. Clădirea în sine nu avea lumină electrică, doar nişe goale pentru candele.

— Scoateţi cadavrele afară, a ordonat Langer, stând cu mâinile în şolduri. Şi spuneţi-i lui Shultz să dea şi el o mână de ajutor.

Meyer l-a adus pe Schultz şi toţi patru au început să adune plăcuţele de identificare şi carnetele celor morţi înainte de a-i căra afară.

Krugmann a venit şi el împreună cu echipajul lui de patru oameni, toţi purtând măşti de gaze şi mănuşi. Ceilalţi au luat poziţie de drepţi, dar el le-a

făcut semn să continue. Oamenii lui s-au alăturat şi ei activităţii macabre de transport al cadavrelor.

Langer i-a înmânat servieta, carnetele de identitate ale celor doi ofiţeri SS şi permisul special al lui Ziegler. *Leutnant* şi-a aprins lanterna şi le-a cercetat.

— Le-ai citit? a întrebat într-un târziu, aruncându-i o privire atentă.

— Doar actele de identitate, *Herr Leutnant*.

— Aceasta este o unitate a SS-*Sonderkommando* Ziegler, un detaşament care nu aparţine nici unuia dintre principalele departamente ale SS. Face parte din garda personală a lui Himmler.

— Şi pentru ce a fost organizat?

— Se pare că SKZ a fost creat chiar înainte de începerea războiului cu scopul de a *„recupera artefactele de importanţă ştiinţifică specială din zonele de front*”. Au ordin să captureze acest sanctuar.

— Pentru ce, *Herr Leutnant*?

— Încă încerc să pun toate piesele la un loc. Aceste documente fac referire la un dosar SS clasificat material Strict Secret, care, din motive evidente, nu va fi luat niciodată în câmpul de combat. Aşa că nu este decât un rezumat cenzurat. Dar ceva este clar: şi ruşii considerau sanctuarul ca fiind important. Conform acestui raport de Informaţii, este singura construcţie religioasă din zonă pe care comuniştii nu au dărâmat-o. Trupele de securitate NKVD au apărat acest sector până ieri, când au fost retrase pentru a ajuta la apărarea Kievul. Asta a dat SKZ şansa de care aveau nevoie. Divizionul nostru se afla cel mai aproape şi Himmler a ordonat ca noi să ajutăm.

— De ce Securitatea lui Stalin apără un sanctuar religios?

— Bună întrebare. Voi trimite un raport preliminar la *Hauptquartier*. Va trebui să folosesc radioul puternic din camionul de comunicaţii, pentru că cel de pe tancurile noastre nu *bate* până acolo.

Krugmann s-a întors repede, vizibil iritat.

— Radioul nu funcţionează. Vezi dacă oamenii tăi îl pot repara. Şi pregăteşte unul dintre camioane. Noi n-avem loc în tancuri să cărăm ceva.

— Koch, Schultz, ocupaţi-vă de asta, a ordonat Lange, iar cei doi au plecat în grabă.

Krugmann a reînceput să citească.

— La 15 aprilie 1801 aici a căzut un meteorit. Autorităţile ţariste au făcut investigaţii, dar au ţinut secret ce au găsit. Sfântul Sinod a fost atât de alarmat, încât a ordonat ca tot ce exista în acest loc să fie incinerat şi să se construiască acest sanctuar pe locul căderii meteoritului.

— Şi de ce ar fi SKZ interesat de acest meteorit?

— Pentru că atunci când Dr. Ziegler a analizat vechile rapoarte a tras concluzia că nu a fost un meteor. A calculat că viteza de intrare în atmosferă şi craterul de impact au fost prea mici. Martorii oculari au declarat că a zigzagat pe

cer înainte de impact. Ziegler s-a gândit că, de fapt, ceea ce s-a prăbuşit a fost un fel de navă. Dar nimeni nu a excavat vreodată acest loc ca să vadă ce a fost îngropat aici. Biserica Ortodoxă a interzis orice săpătură, o interdicţie ce a continuat şi sub bolşevici.

Langer s-a încruntat.

— Nu exista nici un avion în 1801.

— Nu, nu existau.

— Doamne, asta e o poveste nebunească.

— Exact ce au spus şi cei de la Biroul Tehnic al *Luftwaffe* şi de la Laboratorul de Cercetare al Armatei. Ei consideră că este un nonsens datorat unor ţărani superstiţioşi. La urma urmei, când un meteorit a explodat deasupra Siberiei acum vreo 30 ani localnicii au crezut că distrugerile au fost provocate de vreun zeu păgân. Pentru că militarii nu au fost interesaţi, Himmler a ordonat ca SKZ să se implice. Dacă ceea ce este îngropat aici provenea de pe o altă planetă, atunci părţile rămase ar putea fi de folos. Recuperarea unei tehnologii avansate ar fi o lovitură incredibilă dacă ar putea fi introdusă în ceva de uz militar. Iar *Reichsführer*-ul căuta continuu căi de sporire a propriei puteri şi influenţe.

Koch şi Schultz s-au întors.

— *Herr Leutnant*, nici unul dintre radiourile din camioane nu poate fi reparat. Cablajele şi tuburile sunt arse, iar noi nu avem piese de rezervă.

— De asemenea, nici unul dintre camioane nu mai porneşte. Şi nici unul dintre celelalte vehicule SS. Toate circuitele lor electrice au fost prăjite.

— L-a fel s-a întâmplat şi cu generatorul, a adăugat Langer.

Krugmann a oftat exasperat.

— Atunci sifonaţi cât puteţi de mult combustibil, ca să avem pentru tancuri. N-are rost să i-l lăsăm lui Ivan.

Apoi Krugmann s-a întors spre Langer.

— Putem presupune că *hauptquartier* ne-ar fi ordonat să preluăm *Aktion Kosmich*.

— Ce s-a întâmplat cu vehiculele lor?

— Nu ştiu. Nu am auzit niciodată de vreun gaz toxic care să provoace scurtcircuite electrice. Nu cred că a fost vorba de aşa ceva.

Îşi scoase masca şi ordonă celorlalţi:

— Duceţi-vă. Şi vă puteţi scoate şi voi măştile.

— Dar tancurile noastre de ce nu au fost afectate? Sau noi?

— Probabil că are o rază de acţiune limitată.

— Dar dacă deranjăm ceva, s-ar putea să declanşăm iar situaţia.

— Trebuie să ne asumăm riscul. Vom săpa, indiferent de ce o fi acolo.

— Da, *Herr Leutnant*.

A încercat să-şi ascundă îndoielile din voce. Ordinele se execută, nu se discută.

Dirijat de Krugmann, tancul lui Langer a fost mutat înapoi pe deal. Un alt echipaj stătea de veghe pe culme, cercetând semne care să trădeze prezenţa inamicului în stepa luminată de lună.

Înăuntrul sanctuarului lespedea a fost ridicată cu funii trecute pe sub ea. Acestea erau agăţate de troliul adus deasupra ei pentru a o manevra. Placa grea se ridica încet în timp ce câţiva dintre cei mai solizi oameni din pluton, dezbrăcaţi până la brâu, trăgeau la unison scripetele scârţâitor. Atmosfera era tensionată.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Sub lespede era o groapă. Placa de piatră a fost rotită într-o parte şi lăsată pe podea. Cu toţii s-au adunat la margine luminând adâncul cu lanternele.

Adâncă de doi metri, groapa era căptuşită cu pietre ca o criptă mortuară. Jos erau două emisfere goale cam de un metru în diametru, făcute din ceva strălucitor precum aluminiul. Suprafeţele exterioare aveau nişte protuberanţe ca nişte cristale, dispuse precum detonatoarele de contact ale unei mine navale. Krugmann a sărit în groapă, şi-a pus mănuşile şi a ridicat una.

— Asta sigur nu este un meteorit, a spus Hoppe.

— Parcă ar fi jumătăţile unei mingi mari, goale în interior, a adăugat Koch.

Krugmann a lăsat jos emisfera şi a luminat primprejur. A văzut nişte fragmente şi a ridicat unul. Era un ciob crestat şi curbat, dintr-o substanţă necunoscută albastru pal şi netedă ca sticla. S-a căţărat afară din groapă, continuând să examineze fragmentul. I-a testat şi tăria rupându-l cu uşurinţă în două.

— Aveţi vreo idee, *Herr Leutnant*? a întrebat Lange.

Krugmann şi-a frecat bărbia.

— Probabil că au ridicat lespedea doar cât să vadă pe sub ea ce e dedesubt, dar au declanşat ceva ce i-au ucis; un fel de dispozitiv anti-furt. Apoi lespedea a căzut la locul ei.

— Ce a fost în sferă?

— Habar nu am. Asta e tot ce am găsit.

Apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Patru dintre voi să coboare în groapă şi să înceapă să sape. Vedeţi dacă e îngropat ceva.

A fost coborâtă o scară şi au coborât patru oameni cu cazmale şi găleţi. Cu grijă, au scos afară emisferele şi fragmentele şi le-au pus pe podea. Într-un colţ, au găsit o gaură destul de mare încât să permită intrarea unui adult. Cel mai mărunt dintre oameni, un tip suplu şi viguros, s-a târât înăuntru ca să arunce o privire.

— Ce-i înăuntru, Hans?

— Un fel de tunel. Şi miroase ciudat.

Sus, Krugmann studia inscripţia de pe lespede.

— Am învăţat rusa la universitate, înainte de război, spuse.

Încruntat, a scos din nou documentele SS, căutând ceva anume. Când a găsit-o, a comparat-o cu inscripţia. Încruntarea i s-a adâncit.

Un tremur uşor a zgâlţâit sanctuarul. S-au oprit cu toţii privind în jur.

— Cutremur? a întrebat cu nelinişte unul dintre oameni.

O a doua zguduitură, mai puternică, i-a zgâlţâit pe toţi. Oamenii din criptă s-au grăbit să iasă afară.

Ochii lui Krugmann s-au mărit înţelegând.

— Ieşiţi imediat afară! ACUM!

Cu toţii s-au năpustit afară şi s-au urcat în vehicule. Încă pe când alergau, pământul s-a cutremurat puternic sub picioarele lor şi, de data aceasta, nu s-a mai oprit. Doi oameni s-au împiedicat şi au căzut. Krugmann a tras de ei, ridicându-i în picioare şi strigându-le să continue să alerge.

Plutonul a sărit în tancurile *Panzer* III, au pornit motoarele care încă mai erau calde aşa că au putut folosi demaroarele electrice, în loc să dea la manivelă din exterior. Zgomotul motoarelor demarate era acoperit de un vuiet profund.

— *Herr Leutnant*, ce se întâmplă? a întrebat Langer prin radio.

Aştepta cu nervozitate răspunsul ofiţerului prin zgomotul puternic ce-l înconjura.

— Idioţii! a strigat Krugmann. Ziegler ar fi trebuit să citească inscripţia. Traducerea a fost greşită. Este un avertisment din partea Sfântului Sinod.

— Ce a fost în sferă?

— Un ou! Deschiderea sferei i-a permis să eclozeze!

Din turelă, Langer a privit de jur împrejur. Chiar în acele clipe o crevasă mare s-a deschis sub biserica ce se prăbuşea, înghiţind-o complet, cu tot cu vehiculele SS de alături. Dispariţia lor în abis era însoţită de un fel de răget profund. S-a ridicat un nor de praf, iar prin el se vedeau ieşind din crevasă nişte tentacule îngrozitoare acoperite de mucus. În lumina lunii păreau cenuşii, cu un aspect lepros. Tot mai multe tentacule ieşeau din pământ, crescând cu o viteză imposibilă, nepământeană. O duhoare groaznică venea dinspre ele.

În acel moment a apărut o imensă bestie mecanică. Lui Langer i-a îngheţat sângele în vene. Era un tanc greu rusesc.

Majoritatea tancurilor sovietice cu care se confruntaseră până acum erau depăşite, fiind modele fabricate înainte de război. Datorită acestui fapt cât şi a tacticilor nepotrivite, nu s-au putut opune *panzer*elor. Dar acesta era unul dintre noile modele, un KV-1, un monstru de 47 t cu blindajul atât de gros încât singurele arme germane capabile să-l penetreze erau tunurile mari de artilerie. Iar puternicul tun de 76,2 mm din turela imensă putea străpunge cu uşurinţă un *Panzer* III.

Tentaculele s-au întins către KV-1, înfăşurându-se în jurul corpului precum şerpii. Din şasiul metalic au început să iasă vapori, pentru că nenumăratele ventuze păreau să secrete un fel de enzimă acidă care-l topeau, încercând să ajungă la echipajul lipsit de apărare prins în capcană, în interior.

Cu o viteză ameţitoare, *chestia* s-a năpustit şi asupra germanilor, înşfăcând patru tancuri într-o furtună de tentacule zvârcolite. Tancul lui Langer, aflat mai departe în spate, a fost deocamdată ignorat.

— Deschideţi focul! a ordonat. Doar mitralierele.

Mitralierele coaxiale din faţă au erupt în rafale asurzitoare sfârtecând tentaculele înfundate deja în celelalte vehicule. Linii de trasoare verzi, gloanţe de 7,92 mm, mărunţeau carnea pală şi împrăştiau sânge lipicios, ricoşând de oţelul ce se topea. Vocile disperate ale celorlalţi comandanţi de tancuri răsunau în radio. *Chestia*, ce-o fi fost ea, îşi creştea noi tentacule imediat ce celelalte erau sfârtecate. Vocile s-au dezintegrat în urlete.

Echipajul lui Langer a izbucnit în blesteme când cele patru tancuri germane s-au transformat în nişte fierătănii contorsionate. Unele trape erau deschise, dar nimeni nu a ieşit prin ele. Radioul a rămas tăcut. KV-1 încă se mai lupta cu creatura, dar tentaculele se afundau prin blindaj, dizolvându-i blindajul cât era el de gros. Una dintre şenile era deja topită, imobilă.

Chestia şi-a întors atenţia spre tancul lui Langer. Acesta a intrat imediat în turelă închizând trapa, chiar în clipa când *Panzer* III a fost înşfăcat.

— Schultz, scoate-ne de aici!

Schultz a băgat în *marche-arrière* şi a apăsat tare pe acceleraţie. Motorul Maybach de 300 CP a mugit ca un taur, dar *Panzer* III nu s-a mişcat. A smucit levierele de comandă înainte şi înapoi, încercând cu disperare să elibereze tancul.

— Nu pot să-l urnesc! a strigat.

Metalul din jurul lor a început să se îndoaie şi să sfârâie.

Mai multe tancuri au apărut la vedere zdrăngănit. Prin vizorul periscopic Langer a recunoscut silueta lui T-26, un tanc uşor, rusesc, considerat pradă uşoară pentru tunarii-antitanc germani. În bătălii distruseseră un număr substanţial dintre acestea. Trei dintre ele s-au năpustit într-un fel de şarjă sinucigaşă, o încercare sfidătoare dar inutilă de a distrage atenţia *chestiei*.

Aveau ţevile tunurilor mai scurte decât cele normale. După o clipă, Langer şi-a dat seama de ce acestea ţinteau în sus. Prin ele au fost lansate lungi şuvoaie alb-galbene de foc. Acestea erau tancuri KhT-133, varianta aruncătoare de flăcări a lui T-26, proiectate să ia cu asalt fortificaţiile.

Tentaculele unsuroase au luat foc instantaneu, retrăgându-se pe măsură ce flăcările portocalii se întindeau de-a lungul lor. Tancul lui Langer şi KV-1 au fost eliberate. Tentaculele zvârcolitoare s-au retras arzând în crevasă, dispărând

din vedere. Un fum negru, uleios se ridica în locul lor; Langer a simţit că se sufocă din cauza mirosului greu, oribil.

— Arzi, nenorocito, arzi! a strigat Koch.

Infanteria rusească, mecanici judecând după echipamentul lor, au sărit jos de pe tancuri şi au alergat către marginea crevasei. Langer a presupus că vor arunca încărcături explozive pentru a transforma bârlogul într-un mormânt, îngropând creatura pentru totdeauna.

KV-1 a început să rotească turela către ei.

Langer a apăsat repetat pe o manetă. Canistrele metalice montate pe un suport din spatele tancului au căzut pe sol într-o succesiune rapidă.

— Întoarce cu spatele, imediat!

Schultz a rotit tancul în norul ecranului de fum. Panoul frontal de blindaj era cel mai gros, aşa că l-a orientat spre inamic, dar încercând să-l menţină oarecum oblic, pentru ca proiectilele trase de rus să ricoşeze în loc să penetreze.

Tunul lui KV-1 a detunat şi un *clang* puternic a asurzit echipajul. Meyer şi Hoppe au ţipat; o durere fierbinte a cuprins piciorul lui Langer. Obuzul ricoşase, dar impactul a pulverizat ţăndări metalice precum şrapnelele prin tot compartimentul. După câteva clipe un al doilea obuz a ratat îndeaproape, tunarul rus fiind stânjenit de ecranul de fum. Schultz a continuat să ruleze cu spatele până ce au ajuns de cealaltă parte a dealului, la adăpost, după care a tras de leviere pentru a roti tancul, cu şenilele săpând urme adânci în ţărână. A băgat în treaptă mare de viteză şi a călcat acceleraţia. Cu motorul urlând şi în viteză maximă, tancul s-a pierdut în noapte.

Langer strângea din dinţi din cauza durerii provocate de rană, dar era atent în spate după eventuale semne de urmărire, însă nu a observat nimic. KV-1 era scos din funcţiune, iar tancurile aruncătoare de flăcări continuau să se ocupe de distrugerea creaturii.

Germanii au rămas tăcuţi, zdruncinaţi de viziunea creaturii fără nume pe care au stârnit-o, gândindu-se la camarazii pierduţi – şi pentru ce?

Pe când Hoppe deschidea trusa de prim ajutor, Langer reflecta acrit că Heinrich Himmler va trebui să conceapă un nou plan pentru a-l impresiona pe *Führer*.

SFÂRŞIT